

החברותא

בס"ד ערש"ק פרי שמיני (ספרין) כ"ד ניסן תשס"ד

החברותא בשאנן פנימי להגרים גליון מס 224

פציעים וקריים

על ספירת העומר מעם למה אין מברכים שהחינו של ספירת העומר (עין ר"ן סוף מסכת פסחים בשם ספר המאור, ובתשובת הרשב"א סי' קכ"ז) האדמו"ר מסדיגורא מתרץ דהנה באמת כל תוכן הענין של ספירת העומר שניתנה לבני ישראל הוא כדי לטהרנו מקליפתינו ומטומאתינו, כי בשעה שיצאו ממצרים היו בבחינת ערום ועריה משוקעים במ"ט שערי טומאה, לפכך לא היו ראויים לקבל את התורה מחמת זה שלא היה להם הכלים לקבל דאם היו ראויים לזה היה השי"ת נותן להם את התורה מיד עם יציאתם ממצרים, ולכן ניתנה להם מצות ספירת ז' נקיים להעשות כלי מוכן לקבל, נמצא דענין הספירה מורה על אי הכנתם לקבל את התורה ובהכרח נתעכב למשך שבע שבתות, וא"כ איך יתכן לברך שהחינו על ספירה המתארת עיכוב קבלת התורה.

וידוי כיום השמיני וכו' (ס, א) תמה רבי ישראל מרוז'ין הרי כל מקום שנאמר "ויהי" אינו אלא לשון צער וכי מה היה הצער ביום הקמת המשכן, והסביר כל עיקר הקמתו של המשכן יש בו משום מוכרת צער כי רק אחרי שחטאו בעגל הוכרח לצמצם את דירתו בתחתונים.

ויקרב כל העדה לפני ה' (ט, ה) ויקרבו מלשון קירוב לכבות - אחדות ואח"כ ויעמדו לפני ה' זוהי תפלה... (רבי אי"ש מדרומסק)

זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' (ט, ו) ... אתם תעשו בפשטות כאשר צוה ה' - מפני צווי ה' - וממילא וירא אליכם כבוד ה', יתגלו לכם עמקי סודותיה ונועם מעמיה. (ילקוט דברי חכמים)

זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' (ט, ו) בתו"כ כתוב זה הדבר-אותו יצה"ר תעבירו מלככם ותהיו כולם ביראה אחת ובעצה אחת, לאיזה יצה"ר רומז התו"כ? מתרץ האדמו"ר בעל אמרי אמת מנור שהכוונה על אותו יצה"ר של הפירוד.

קרב אל המזבח (ט, ט) פרש"י שהיה אהרן כוש וירא לגשת אמר לו משה למה אתה כוש לכך נבחרת, בשביל שיש לך מדה זו של ענוה ושפלות לכך נבחרת - כלומר בגללה נבחרת לכהונה גדולה. (רבי ישראל בעש"ס)

וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החמאת (ט, יב) מכיון שבא לברך את העם ירד מענין עשיית החמאת כדי שלא יעלה הזכרון לחמאי בני ישראל בשעה שנצטווה לברכם מפני שהיה אהרן דורף שלום לכל ישראל. (תפארת שלמה)

וירד מעשות החמאת (ט, יב) תרגום יהונתן ונתת מן מרביתא בחדוא - ירד מהמזבח בשמחה, מכיון שקיום המצוה צריכה להיות בשמחה. (בית אהרן)

אש זרה אשר לא צוה אותם (י, א) יש ללמוד מזה דעיקר עשיית המצוה הוא בכח הצווי, וזהו למעלה מכל הכוונות שהרי נדב ואביהו שהיו גדולי עולם והיו להם כוונות ויחודים ובכל זאת מפני שלא צוה אותם נענשו... (חרושי הרי"ם)

בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד (י, ג) עשיית המצוות קשורה בזה שעל פני כל העם אכבד זאת אומרת שיהיו כלולים בהם כל בני ישראל פשוטים וחשובים כאחד, וזה כבודו. (על פי שפת אמת)

דרש דרש משה (י, ט) מילים אלה הם חצי התורה בתיבות יש כאן רמז שכל כמה דרשו חז"ל בהבנת התורה עדיין אנו באמצע הדרשות כלומר שאנו בחצי הדרך. (פלני מים)

וכל הולך על כפיו (יא, כז) מי שמקיים את המצוות רק בכפיו כלומר מתוך הרגל - מצות אנשים מלומדה בלי מחשבה ובלי נשמה וכו' הרי הוא בכלל הולך על כפיו וטמא... (רבי בונם מפשיסחא)

והיה בעור בשרו לנגע צרעת (יג, ב) אין והיה אלא לשון שמחה, כי על המצורע לשמוח שמתמרק על ידי הצרעת בעולם הזה וכו'.

וראה הכהן את הנגע (יג, ג) רמז שבאים לאדמו"ר לספר על הנגעים - הכשלונות כדי ללמוד על תיקון הנפש... (רבי אשר מסמולין)

שיחת הרא"ש ז"ע"א פרישת אט"א תשל"א. נכתב ע"י הר"פ כפ' הבית.
שכל הנעלם מכל הרעיון

224
I

בהשפעת מסובב כל הסיבות.

אליבא דאמת כל אחד רשאי ומסוגל להגיע לידי הכרת מציאות הבורא מתוך הכרת מציאות העצמי ובכל זאת - רק מעטים הם שמגיעים לידי הכרה זו מפני שבני האדם אינם מוכנים לצאת מעצמם ולהתחבר עם הסובב אותם. הם כל הזמן רוצים לחוש עצמם ואת פעולותיהם ומכיון שלא מסוגלים לצאת מעצמם הם גם לא מסוגלים להתחבר אל ההכרה במציאות הו"י ברוך הוא אין עוד מלבדו.

הרא"ש הטעים את דבריו מתוך הנאמר בתורה (בראשית ב) בהוראת הקב"ה לאדם הראשון. מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל וכו', שני צווים נצטוו אדם וחווה, האחד לאכול מכל עץ הגן והצווי השני שלא לאכול מעץ הדעת. הרא"ש הסביר שכל עץ הגן הכוונה לכל בני האדם הנמצאים עלי אדמות במשך כל הדורות ועץ הדעת הכוונה לעץ המכוון לאני (לאינטרסים העצמיים) לכן צוה הקב"ה לאדם וחווה ואמר להם אדרבה מכל עץ הגן אכול תאכלו כי עי"ז תטיבו להבין את הזולת, אבל עץ הדעת לא תאכלו כי ביום אכלכם אתם תחשבו רק על עצמכם ולא תשכילו להבין את הזולת ובודאי שלא תגיעו לידי הכרת הבורא מתוך התבוננות על הבריאה הנפלאה.

מכיון שאדם הראשון נכשל ואכל מעץ הדעת וגרם להתגשמות ולכך שאינו מסוגל לחשוב על הזולת הדרך להתקרבות בורא הוא ע"י

הערת הכותב: שיחה זו נאמרה ע"י הרא"ש באחד מסדרת מפגשים של חברים שהתאספו מידי שבוע (בערך) בהוראת הרא"ש, באחד המפגשים השתתף הרא"ש והעביר את השיחה המצי"ב שנכתב בעת השיחה.

... זה כמה חדשים שאנו מתאספים, אנו צריכים לשאול את עצמנו מה מטרת המפגשים והאם החברים יודעים לנצל את המפגשים ולקחת מהם דרך וכיוון לקיום המטרה אשר למענה ירדנו לעולם השפל הזה.

הקב"ה הוא שכל הנעלם מכל הרעיון, הקב"ה אינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף ואין לו שום דמיון כלל. והאדם מחמת חטא עץ הדעת נתגשם באופן כזה שלא יוכל בשום אופן לראות השכינה כמו שכתוב (שמות לג) כי לא יראני האדם וחי, אם כן מתעוררת שאלה איך הקב"ה דורש מאתנו להיות דבוק בו יתב"ש למרות שלא ניתנת לנו האפשרות לחוות בנועם ה' מחמת ההתגשמות מאז חטא אדם הראשון?

אמנם כן כל אחד מאתנו נדרש להיות דבוק בהשי"ת מתוך הכרה ברורה שה' הוא האלוקים למרות שלא יראני האדם וחי. ואיך נעשה זאת? על ידי הכרה ברורה במציאות העצמי ומבשרי אחזה אלקי. ככל שנכיר יותר את עצמנו נוכל באמצעותה להיות דבוק להשי"ת כי נטיב להכיר שלית לי מגרמי כלום וכל מה שנעשה הוא רק

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

224
ג

רבי עקיבא ושל דוד המלך בזה שבלי שום ספק הם דבקים בהשי"ת. העובדא שבמשך כל הדורות מאז ועד עתה השמות של ר"ע ודוד המלך לא יורדים מפיהם ומשפתותיהם של בני ישראל, ואם לא היו דבקים בהשי"ת, זכרם היה נשכח מזמן כדרך העולם שכל דבר גשמי נשכח וכל דבר רוחני הוא למעלה מן הזמן וממילא לא נשכח.

כבר אמרנו שבכח האמונה הפשוטה ניתן להתחבר מהשפלות העצמית אל דבקות הבורא למרות שהתגשמו בעקבות חטא עץ הדעת. אולם אל לנו לשכוח שאי אפשר להתחמק בשום אופן מאותו נחש הערמומי שמנסה ללכוד אותנו בכל עת. לגבנו דבקות הוא מציאות אבא והנחש הערום הוא מציאות אמא. וכמו שאבא ואמא המה ביחד יוצרים את התולדות כך מציאות הוי' ומציאות הנחש המה היוצרים ביחד את מבנה האדם המורכב משפלות עצמי ומהכרת גדלות הבורא. על כן אנו צריכים תמיד לזכור את הנחש ולחיות עם המציאות הזאת.

רבי שמעון בר יוחאי אמר (סוכה מה) ראיתי בני עליה ומועטין הם, ואכן מעטים הם הצדיקים שהמחישו את הקדושה מתוך הכרת השפלות האמיתית ובהכרת התגלות האלקות (של מסובב כל הסיבות) באמצעות הסיבות [שהם בבחינת וראית את אחורי ופני לא יראו, שהכונה לקליטת הסיבות] בכח הצדיקים האלו אנו פשוטי העם מחזיקים מעמד כי בהם אנו נאחזים כרשב"י ר"ע ודוד המלך ועוד. רבים מאתנו טועים וחושבים שניתן בקלות להיות מחובר לרבש"ע, הם פשוט לא שמים לב שהקב"ה בהעלמה - שכל

התבטלות מוחלטת אל הרבש"ע במציאות האמונה הפשוטה, דהיינו לא לרצות להבין ולא להשכיל וכ"ש לא לראות ולא להמחיש רק לחיות עם האמונה הפשוטה. וכאשר יחיה באמונה פשוטה או יתנוצץ האור של הכרת הבורא למרות חטא עץ הדעת, כי כח האמונה הפשוטה מוציא את האדם מהשפעת הטבע ומחברו ישירות אל דביקות בורא.

דוד המלך ע"ה ורבי עקיבא משמשים דוגמא איך ניתן להגיע להכרת מציאות הבורא מתוך שפלותם בכח האמונה הפשוטה. גם רבי עקיבא וגם דוד המלך היו עסוקים כל ימי חייהם בהכרת השפלות, דוד המלך באמרו (תהלים נא) וחטאתי נגדי תמיד, ור"ע באמרו כשהיה עם הארץ כאשר ראה ת"ח היה רוצה לנשוד אותו כחמור (ביד ק) ההבדל בין רבי עקיבא לדוד המלך היה שרבי עקיבא ראה את עצמו לאחר החטא כי עיקר החטא שלו היה בהיותו עם הארץ וגם בהיותו תלמיד חכם לא שכח איך שהיה נראה בתקופת היותו עם הארץ, אבל דוד המלך ראה את עצמו במציאות של חטא כמו שהעיד על עצמו באמרו (תהלים נא) ובחטא יחמתני אמי, כלומר שהוא כולו חטא וקיים אשרי אדם מפחד תמיד.

אין הבדל מהותי בין הראיה של ר"ע לבין הראיה של דוד המלך העיקר הוא להיות בהכרת השפלות ולהיות באמונה פשוטה ואז מגיעים לדבקות בורא מבלי שהאדם ירגיש בדבר כלל. כאשר נשאל את רבי עקיבא ואת דוד המלך על דבקותם בהשי"ת התשובה שלהם תהיה שהם רחוקים מהדבקות האמיתי אבל אנו רואים את הגדלות של

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

224

ילמדנו איך שניתן להעביר את הסיבות למסובב ואיך להיות במציאות של לית לי מגרמי כלום וממילא כל פעולה שעושה מרגיש בזה שהוא כח הבוב"ה.

העבודה בדרך זו קשה מאד כי בני האדם אינם מוכנים להתנתק מההרגשה העצמית למרות ידיעתם שלא יוצא מזה שום תועלת, ולמרות המציאות שאנו רואים שהאחיזה בההרגשה העצמית מביא לאדם כל מיני תסכולים ויאושים ולמרות שאנו רואים במרבית המקרים שהרצון והשאיפה להרגיש בהרגשה עצמית והרצון כביכול להגיע להשגות מתוך הראיה הטבעית ומתוך ההרגל היום יומי מגיעים לתוצאות הפוכות לצעוק קצתי בחיי כי מגלה בחייו הטבעיים את החיים הבהמיים שהוא בחינת נחש - בחינת חטא עץ הדעת שבירת הכלים וכו' אז למה לנו כל זה הרי במקום להתחבר לאמא נחש ניתן להתחבר לאבא מציאות הווי דרך הכרת השפלות ודבקות בורא בכח האמונה הפשוטה ובכח ההתחברות לצדיק אמת.

(פאשק' בא כ"ה"ה)

הנעלם מכל הרעיון. והם חושבים שמצליחים להיות קשורים אל בורא העולמים כל אחד כפי ההשגה שלו, הם מאמינים שזוהי להשיג השגות בקדושה, ואני אומר לכם שזה שקר גמור הם פשוט עובדים את ההרגל של עצמם. הם נמצאים במצות ה' מלומדה וקוראים לזה דבקות בורא, כך שהם לוקחים את ההרגל המוטבע וקוראים לזה דבקות בורא. הדרך להגיע לדבקות בורא האמיתית הוא עי"ז שמוכנים לצאת מהסיבה ולהיות בדבקות בורא דהיינו לקחת את הסיבה ולהעבירו אל המסובב בבוטל מוחלט. ואם האדם מוכן להיות עובד ה' רק כשיש לו תענוג האם הרגל טבעי כזה ייקרא יציאה מהסיבה אל המסובב?

הרא"ש פנה אל החברים בבקשה שלא לתת לרמות את עצמנו, אלא להכיר את השפלות האמיתית ולהיות קשור לרבש"ע - שכל הנעלם מכל הרעיון - בכח האמונה הפשוטה ובכח ההתחברות לצדיק האמת אשר משמשים עבורנו אור ודרך איך לעבוד את ה' באמת ולא לקחת את הסיבות כאמצעי להתרגשות העצמית ולהשגת תחושה נעימה מעין שמנת עבית כסית (דברים). צדיק האמת

שהשמחה במעונם

הר"ר מנחם יוחנן טייטלבוים ומשפ' להולדת הבת
הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' להולדת הנכדה

חיל ע"י
מערכת החברותא
רח' שני 3
02-5829688 פ
02-5325477 טקס
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע